

at sammenknytte Alderdomsinvaliditeten med den øvrige Invalideforsikring ved at anbringe den paa tilsvarende Grundlag som denne, altsaa saaledes, at Selvhjælpen gøres til en Hovedhjørnesten i Lovgivningen.

I 1916 udtalte den daværende Indenrigsminister, Ove Rode, ved Aarsfesten i Foreningen „Emsomme Gamles Værn“: „De, der i de gamle Aar uforskyldt staar med tomme Hænder, og til hvem Arbejdet skaanselsløst siger: Du er for gammel nu, jeg har Brug for unge og smidige Kræfter, til ham kommer Loven om Understøttelse og siger: Du har gjort dit Arbejde, dette er din Efterløn, det er ingen Naade, siger Loven, det er din Ret.“ Og Ministeren tilføjede: „Hvis den gamle har sparet sammen udover ganske lidt, eller hvis han har Slægt og Venner, der hjælper ham udover en ringe Sum, saa kommer Loven og siger: Du har jo noget, og du faar jo noget — derfor knapper vi af. Dette er ikke vel betænkt. Loven har heller ikke husket, at Børns naturlige Hjælpsomhed overfor gamle Forældre ogsaa er en Egen-skab, som Samfundet ikke staar sig ved at udrydde.“ Indenrigsministeren sluttede derefter: „Naar jeg ser frem mod en Tid, hvor vi atter herhjemme kan tage en stor social Opgave op til Løsning, vil jeg haabe, at Loven om Alderdomsunderstøttelse kan blive fuldt ud, hvad Ideen i Loven tilsiger de gamle, og hvorigennem vi ligesom øjner et nyt og bedre Samfund.“

Dette det ærede Medlems Haab blev formentlig i det væsentlige opfyldt ved Aldersrentereformen af 1922, som han derfor ogsaa principielt støttede. Det ærede Medlem bebrejdede mig den Gang, at jeg, Arving til et stort Gods, ikke havde saa meget social Forstaaelse, at jeg var i Stand til at fatte, at vi gennem Aldersrentereformen af 1922 „lige som øjnede et nyt og bedre Samfund“. Nej, jeg øjnede ikke dette gennem Loven af 1922, og jeg øjner det end mindre gennem denne af det genrejste Venstreministerium paa ny gennemsete, ændrede og forbedrede Udgave af Loven. Tværtimod forekommer det mig, at dette Lovforslag paa iøjnefaldende Maade træder den Grundbetragtning under Fødder, som det ærede Medlem Hr. Ove Rode forfægtede saa talentfuldt i 1916, og som Venstre pralede saa letsindigt med at have sat i Højsædet i Aldersrenteloven af 1922, den Grundbetragtning nemlig, at Staten her har givet en Efterløn, en Ret, ikke en variabel Naadesbevisning. Dersom al denne radikal-liberale Tale var og en mere end tomt og tarveligt borgerlig-demagogisk Mundsvejr,

saa maa det, som de Herrer af „Venstre i videre Forstand“ har kaldt en Ret, moralsk eller juridisk, ogsaa af Lovgivningsmagten behandles og respekteres som en Ret. Men det gør Lovgivningsmagten ikke, naar den nedsætter Renten for dem, der nu oppebærer deres i Loven tilsagte Aldersrente, og naar den iværksætter denne Nedsækering under Paaberaabelse af finansielle Hensyn, men uden mindste Bevis for, at disse Hensyn ikke kunde fyldestgøres paa anden Maade uden at gøre juridisk eller moralsk Uret.

Jeg for min Del har aldrig foregøjet den mindre bemidlede Befolkning, at den ved Loven af 1922 fik andet og mere end Forsørgelse; men jeg føler mig ikke desto mindre forpligtet til at fralægge mig Medansvar for en Nedsækering af den Rente, som faktisk oppebæres i Overensstemmelse med den gældende Lov. Den politiske Hensyntagen, den *fairness*, som det besiddende Borgerskab og dets Repræsentanter paa Tingé ønsker og kræver, at Socialdemokratiet skal vise opad, naar Socialdemokraterne er ved Magten, den maa det ogsaa ønskes og kræves, at Borgerskabets Tillidsmænd udviser nedad, naar de sidder inde med Lovgivningsmagten. Hvis Socialdemokratiets Regering havde haft Magt til at gennemføre de Lovforslag, den havde paa Lager, hvis Socialdemokratiet havde faaet Lov til at behandle det velhavende Borgerskab saa fuldkomment *en canaille*, som Socialdemokraterne ønskede, saa fuldkommen som politisk Pariakaste, som man fra den Side tilsigtede, saa havde i hvert Fald den Klasse Medborgere, jeg tilhører, været i Bund og Grund ruineret af Statsmagten.

Det er jo imod den saakaldte Overklasse, og særlig mod Storagrarerne, at det ærede Medlem Hr. Stauning nu som Oppositionsfører kører op med sine sværeste Kanoner. Det samme gjorde det ærede Medlem ogsaa som Regeringschef. Jeg for mit Vedkommende vedgaar, at jeg er Storagrار; jeg fornægter paa ingen Maade min Herkomst. Men de Lovgivningsmetoder, som det ærede Medlem Hr. Stauning nu retter sit Skyts imod, naar de anvendes mod Samfundets ubemidlede, bliver ikke prisværdige, fordi de benyttes mod de besiddende. Jeg er enig med det ærede Medlem i at finde Regeringens Forslag til Invalide- og Aldersrentenedsækering forkastelige paa væsentlige Punkter; men jeg vil gerne samtidig, for at være sikker paa at blive forstaaet, blot nævne nogle faa Eksempler fra de socialdemokratiske Lovgivningsmetoders